

два пѣти преди да си отваряшъ другъ пѣтъ устата. Затова най-напредъ му я напълнете съ вода, докато си кажатъ думата другитѣ.

Двамата отъ палачитѣ се хвърлиха върху свършения братъ, повлѣкоха го къмъ пейката, вързаха го съ вѣжета за нея. Следъ това единъ отъ тѣхъ му стисна носа съ прѣсти, а другиятъ почна да му налива вода въ устата презъ единъ извитъ рогъ. Полека, отмѣрено.

Въ това време властелтътъ продължи разпита съ останалитѣ. Всички останаха непреклонни въ отрицанията си. Нищо не знаеха, никого не познаваха.

— Между тѣзи, които успѣха да побѣгнатъ, не бѣха ли Радулъ и стария Илиица?

— Отдавна не сме ги виждали . . . — отвърна дръзник алагаторъ Георги.

Властелтътъ се изсмѣ.

— Можеби ще си спомнишъ по-добре, кога и къде си ги виждалъ за последенъ пѣтъ, като те намажатъ съ малко зехтинъ.

Палачитѣ разгърдиха алагатора, срѣзаха плитка рѣжа между третото и четвъртото му ребро, направиха още две и на дланитѣ му, налѣха врѣлъ зехтинъ въ живото месо. Разнесоха се сподавени пѣшкания. Лишенъ отъ възможность да диша презъ носа си. Добромиръ полека поглѣщаше заедно съ въздуха презъ устата си, вече трета кана вода, бледенъ като смъртникъ, подутъ, страшенъ. Боляръ Хрелко обесиха надолу съ главата и му удариха петдесетъ удара съ волска жила по петитѣ. Павликянина Ксантъ накараха да седне врѣзъ свѣтналата жарава. На братъ Стефанъ забиха желѣзни шипове подъ ноктитѣ.

Дебелитѣ каменни сводове отекнаха глухитѣ стѣнания на мъченицитѣ. Добромиръ загуби свѣсть. Веднага двама цѣлебници дадоха знакъ да престане изтезанието му, което бѣ най-тежкото и най-непоносимото отъ всички мъки, и почнаха да опитватъ отъ време на време биенето на жилитѣ по слѣпитѣ очи на страдалцитѣ, за да не би да умратъ преди да изтрѣгнатъ признанията имъ. Дадоха кратка гочивка. Следъ това разпитътъ почна отново. Но нито една дума не можаха да изкопчатъ отъ устата имъ.